

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ JEANNE ROBIN

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ

ΕΣ' στον ήλιο, μέσ' στην πρασινάδα, μέσ' στον ανάλαφρο αέρα του 'Απριλίου, η Ντενίβ περιεμε τον κάλο της. 'Από τό μέρος του ραντεβού τους δέν έλειπε ούτε ή όμορφιά, ούτε ή ποιήσις. 'Ηταν ένα μικρό δάσος από έλατα σ' άπόστασι δύο χιλιόμετρον από την πόλι πού κατοικούσε ή Ντενίβ.

'Ο Μισέλ πήγαγε και την συναντούσε εκεί συχνά: έφτανε με άμίδι, την άρπαιζε όπως στα παραμύθια, της χάριζε μερικές ώρες όνειρων κ' έπειτα την ξανάφερνε στο μέρος

άπό τό όποιο είχαν ξεκινήσει. Πότε πηγαίαν κ' έτρωγαν σ' ένα άγροτικό ξενοδοχείο και πότε έτρεχαν και κυνηγούτουσαν σάν παιδιά στα άνθισμένα μονοπάτια.

Αυτό βαστούσε πέντε χρόνια τώρα. Στην άρχή είχαν περάσει και μέρες καλύτερες: τρία χρόνια άληθινής ευτυχίας, μεγάλης, χωρίς κανένα σύννεφο. 'Η Ντενίβ, όταν σεφερτόταν τώρα την περσιμένη της αητή εύτυχία, έννοιωσε την καρδιά της να σφίγγεται. 'Επί μήνες δλοκλήρωος, είχε τόν έρωτα, και μαζί με τόν έρωτα, την έμπιστοσύνη στο μέλλον, τή βεβαιότητα του γάμου. Διάφορες δυσκολίες πού έφερε ο πατέρας του Μισέλ, ό όποιος; έρωτισσε την προίκα της κάπως μικρή, άνέβαλαν μόνο την πραγματοποίησι του γλυκού του σκεδίου. Νέα, όμορφα, φλογερά έρωτευμένη, άγατημένη άπ' αυτόν πού θεωρούσε πειά για μνηστήρα της, τό έννοιωσε σάν μιá μεγάλη χαρά νά γίνη δική του πριν άπ' την έπίσημη ώρα. Και σήμερα άκόμα παρ' όλες τις φρικτές στιγμές πού έπακολούθησαν, δέν μετανούσε καθόλου γι' αυτό: στάθηκε εύτυχημένη, όνειρετά εύτυχημένη.

— 'Ο πατέρας μου θά ύποχωρήσει, της έλεγε ό Μισέλ, και θά ζήσουμε μαζί γιά πάντα.

Στήν άρχή, έκείνη τόν πίστευε πραγματικά. Κατόπι, άρχισε νά νοιώθη τόν ένωτό της λιγότερο σίγουρο, ός ότου μιá μέρα κατάλαβε πειά ότι δέν έφερε νά πιστευη καθόλου στα λόγια του.

'Όσοσού, τού έλεγε, όταν έκείνος τή διαβεβαίωνε πώς θά κρατούσε τις ύποσχέσεις του.

— Μην άνησυχείς άγατημένη μου... Σ' άγοπώ, μ' άγαπάς, αυτό εινε τό σπουδαίο... Θά παντρευόμμε άργότερα άν μπορέσουμε!... Σ' άγαπάω... εμια δική σου... και εσοι δικός μου... Αυτό φτάνει... Φίλησέ με!...

Συναντιόντουσαν κάθε μέρα. 'Η μητέρα της Ντενίβ, άπολική σάν άγαθή έπαρχωτίσσια πού ήταν, δέν έναντιονόταν καθόλου σ' αυτές τις συναντήσεις. Δέν είχε άλλωστε καμιά άμφιβολία ότι ή ιστορία αυτή θά κατέληγε σέ γάμο.

Μιά μέρα όμως καθώς ή Ντενίβ είχε πάει σέ κάποιον μαγαζί για νά φωνισή, άκουσε έντελώς τυχαία αυτά τά λόγια:

— Σέρετε, ό γυιός του Γκαμπιέ παντρεύεται... 'Ο μεγάλος, αυτός πού λέγεται: Μισέλ.

'Η Ντενίβ μόλις τ' άκουσε αυτό χαμογέλασε. Τι έλεγαν εκεί; Αυτή μόλις είχε άφήσει τό φίλο της κ' είχαν περάσει στιγμές έξαιρετες μέσ' στο μικρό δάσος τών ελάτων.

Τού είχε τόσο έμπιστοσύνη, ώστε δέν άμφέβαλε γι' αυτόν ούτε στιγμή θά γελοούσε πολύ την ύλλη μέρα, όταν θά τού έλεγε τά λόγια πού άκουσε...

Μά έκείνος δέν γέλασε καθόλου... 'Απεναντίας έλάψε. Και, βλέποντας αυτά τά δάκρυα πού ήταν σάν μιá έξομολόγησις, ή Ντενίβ έννοιωσε έναν τρόμο, έναν τρελλό τρόμο νά την κυριεύη...

'Ηταν άλήθεια!... 'Ηταν φριχτό!... Θά παντρευόταν με μιάν άλλην... 'Η Ντενίβ θά ήθελε νά πεθάνη, μά δέν πεθαίνει κανείς άπ' αυτά τά πράγματα... Ζει, κ' αυτό εινε τό πιο σκληρό και τό πιο φριχτό...

Μήνες πέρασαν... 'Ο Μισέλ είχε πειά παντρευτεί. Στο σπίτι της, όλόγυρα της, δέν της έλεγαν τίποτε της φτωχικής Ντενίβ... 'Όλα είχαν τελειώσει πειά... Δέν θά ξανάβλεπε αυτό τόν άδύνατο, αυτό τόν άνανδρο Μισέλ, ό όποιος δέν είχε κατορθώσει νά την άγχιτήση άρκετά... Δέν θά τού ξαναμιλούσε ποτέ

πειά... Θά προσπαθούσε νά τόν λημονήση!... Μά τή νύχτα, στις δύο νηρές άπνίτες της, τού φώναζε, χωρίς μίσος, γλυκά:

— Κακέ... κακέ... έμένα πού σ' άγαπούσα!... έμένα πού σ' άγαπούσα! Και όλη ή καρδιά της την τραβούσε πρós αυτόν, όλο της τό χορμί ζητούσε τά χάδια του.

'Ο άπιστος ωστόσο της έγραφε συχνά. Δέν είχε πάψει νά την άγοπά. 'Ηθελε νά την ξαναϊδή... Δέν άπαντούσε στις έπιστολές του και κάθε φορά πού λάβαινε μιá άπ' αυτές, όρκιζόταν ότι δέν θ' άνοιγε την άλλη πού θά λάβαινε κατόπι... Μά, έρωτευμένη πάντα, περίμενε με άγωνία τόν τοχυρόδρομο κ' άρπαιζε με λοχτάρα τό φάκελλο πού τόν ξεχώριζε άνόμεσα σέ είκοσι άλλους.

'Επί μήνες δλόκληρους πάλαψε έναντιον τών ίκεσιών, έναντιον τών τραφερών προσλήσεων, έναντιον τών σπορχαδικών έξομολογήσεων του φίλου της. Πάλευε με την ίδια της τήν καρδιά και με τις αισθήσεις της πού τόν λαχρούσαν.

Μιά νύχτα πού ό πυρετός, ό πόνος κ' ό έρωτας την πέταξαν άπ' τό κορβάνι της πριν άπ' τά χαράματα, τού έγραψε κ' αητή με τή σειρά της:

«'Ελα νά με συναντήσεις στο μικρό δάσος! Δέν ξερω πειά άν σ' άγαπά ή σέ μιού... Ξερω πώς θέλω νά σε ξαναϊδώ... ξερω πώς, χωρίς έσένα, θά πεθάνω».

Και όταν ξανασυναντήθηκαν, ξεγάστηκαν όλα μέσ' σ'α φίλημάτα τους και δέν έγινε καθόλου λόγος για όλα όσα είχαν συμβεί.

Κ' ή ζωή τους ξανάρχισε όπως άλλωτε με τό ραντεβού τους στο μικρό δάσος...

***

Σήμερα, καθώς ή Ντενίβ περίμενε πάλι τόν άγατημένο της, σού λογιζόταν με θλίψη.

— Πέντε χρόνια πέρασαν... Κά πόσα θά πέρασουν ακόμα;... Τι έ έγινε, ή καλές έλπίδες μου, ή ύποσχέσεις μου, κ' αυτός ακόμα ο μεγάλος μου πόνος;... Χάθηκαν όλα μέσα στο παρελθόν, παρσιύροντας μαζί τους ό,τι καλύτερο, ό,τι πιο εδαισθητό ύπήρχε σέ μένα...

'Επειτα άρχισε νά σκέφτεται τό Μισέλ! Πόσο γρήγορα είχε ξαναβρεί τή γαλήνη του... 'Ηταν εύτυχισμένος... Ζούσε με όλη του τήν άρετή, άνάμεσα στην έρωμένη του, την νόμιμο σύζυγο του, και τό κοριτσάκι του πού ήταν μόλις δύο χρονών.

— 'Η Ντενίβ δέν ζήλευε τή γυναίκα του!... Μά πόσο θά ήθελε αυτό τό παιδί νά ήταν δικό της...

***

Θόρυβος αυτοκινήτου πού πλησίαζε όλοένα την απέσπασε άπ' τής όνειροπολήσεις της... Κότταζε τό ρολόι της: ή ώρα ήταν σχεδόν πέντε... Θά ήταν άσφαλώς ό Μισέλ... Γρήγορα έδιώξε άπ' τά χαρακτηριστικά της τόν πόνο της και προσπάθησε νά πάγη για τόν έρωστή της μιá χαρούμενη έξαφρασι...

'Επειτα, με τή σκέψη ότι θά τόν διασεδάδε, άν τόν έαφνιάζε, διάλεξε ένα μεγάλο κορμό δέντρου, και κρύφτηκε πίσω άπ' αυτόν...

Τώρα, τό άμάξι είχε σταθεί. Καταπληκτ, άκουσε τό Μισέλ νά φωνάζη γλυκά:

— Κατέβα, Κλάρα... Θά πάμε νά βρούμε μιá καλή κ' όμορφη νεράϊδα!

'Η Ντενίβ κατάλαβε πώς ό άγατημένος της είχε φέρε μαζί του και την κόρη του και τότε κρυφτηκε πραγματικά. 'Ηξερε βέβαια πώς ό Μισέλ δέν θά δυσκολευόταν νά τή βρη, αλλά έλεγε μέσα της:

— Μά στιγμή... μιá στιγμή ακόμα γιά νά συνέλθο...

Κ' έφερνε και ξανάφερνε τό χέρι της στο πρόσωπό της για νά διώξη τόν τρόμο πού έννοιωσε γραμμέον σ' αυτό.

— Θεέ μου! Θεέ μου! έλεγε κάθε τόσο. 'Η κόρη του! ή κόρη της! Τέλος, θαρραλέα, πρόβραλε άπ' την κρύστη της.

'Ο Μισέλ, κρατώντας την κόρη του, έτρεξε πρós αυτήν, περήφανος κ' εύτυχημένος.

— Κότταζε! της φώναζε. Κότταζε τί σου φέρονο!

Κ' άπόθεσε μέσ' στα χέρια της φίλης του τό πολύτιμο φορτίο του. 'Αναθρεμμένο σ' ένα άστικό περιβάλλον, τό κοριτσάκι αυτό τών δύο

'Η μικρούλα την κούτταζε και γελοούσε...

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

(Από το περίφημο βιβλίο του συνοδευτικού του "Θεώνα κατά την καθόδου του στην Έλλάδα Βαυαρού αξιωματικού Χριστοφόρου Νέζεερ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Σμάλτς όμως έννοουσε με κάθε τρόπο να έκμηθύνει τους Μανιάτες και διέταξε δυο από τους λόχους μας να επιτεθούν κατά των χαρακωμάτων τους. Οι λόχοι αυτοί, οι οποίοι άπετελούντο ως επί το πλείστον από γερμανοελβετούς έθελοντάς, πέρασαν όρμητικά τού φράγγι που τούς προστάτευε από τού πύρ των Μανιατών.

Άλλά με τήν όρμή που είχαν πάρει όταν έφτασαν στό αντίκρυνό χείλος τού φαραγγιού, ήταν πιά άποκαμωμένοι και

τωματάξυ για νά ένωχούσαν τίς πυροβολαρχίες.

Τέλος, οι Μανιάτες κατώρθωσαν νά φτάσουν στό χωριό 'Ασλάν-Άγά που βρισκόταν στην έξοδο τής χαράδρας σ' ένα ύψωμα.

Έκει, όχυρώθηκαν στά μεγάλα, τετράγωνα και λιθοκτιστά σπίατα του κι' άρχισαν νά ρίχνουν πυρά όμαδών κατά τής δεξιάς μας πτέρυγας.

Άρκετοί από τούς δικούς μας σκοτώθηκαν τότε και πολλοί τραυματίστηκαν. Μεταξύ των τελευταίων, ήταν κι' ό ύπασιπότης τού τάγματος στό όποιον άνήκα. Τότε, έπειδή ήμουν ό νεώτερος αξιωματικός τού τάγματος, μου έστειλαν τού άλογό του με τήν έντολή νά τών άντικρυνούσάσω.

Έγώ ήρα τού άλογο και πάτσα τού άριστερό μου πόδι στό άναβολέα γι' νά τού καβαλλήσω. Άλλά, τήν ίδια στιγμή, κάποιος Μανιάτης από άπάντη, με πυροβόλησε κι' ή σφαίρα του με πέτυχε στη δεξιά κνήμη. Εδύχως είχε χτυπήσει προηγούμενος σ' ένα βράχο και είχε πλατυνθί κι' έτσι δεν είχε πιά καθόλου δύναμη, άλλωθώς θά μούσπαζε τού κόκκαλο, άπάνω στό όπιο και με βρήκε.

Ώστόσο ό πόνος πού έννοιωσα τήν πρώτη στιγμή ήταν τούσο δυνατός, ώστε σπαρίστηκα κουλουριασμένος κάτω.

Συγχρόνως με' άλλη σφαίρα πέτυχε τού τυμπανιστή τού λόχου μου, ό οποίος στεκόταν δίπλα μου, περιμένοντας διαταγές μου :

Τού δικό του τραύμα όμως ήταν βαρύ και τήν άλλη μέρα, τόν έστειλαν στό νοσοκομείο τής Τεργεστής με' ένα αυστριακό πλοίο. Μόλις λοιπόν έφτασε εκεί, άρχισε νά λήψω πώς είχε σκοτωθί, γιατί με είχε δει νά πέφτω κάτω τήν στιγμή πού έπεσε κι' αυτός... Έτσι οι συγγενείς μου κι' οι φίλοι μου με θρήνησαν έπι έξη ολόκληρης βδομάδες, ως ότου δηλαδή έλαβαν γράμμα μου, πού με κατέταξε πάλι μεταξύ των ζωντανών.

Άλλ' άς έναγογυρίσω στη δόχησή μου. Μερικά δευτερόλεπτα μετά τήν πτώση μου, κατανικώντας τόν πόνο μου κατώρθωσα νά σηκωθώ και νά κυττάξω τού τραύμα μου. Η σφαίρα είχε γράβει τήν έπιδερμίδα κι' είχε κόψει κι' ένα κομμάτι κρέας. Έβρεξα τήν πληγή μου με νερό από τού παγοθύρι μου, τήν έδεσα με τού μαντήλι μου και άνεβρίνοντας πάλι στό άλογό μου, άνέλαβα τά καθήκοντα τού ύπασιπότη.

Ό στρατηγός Σμάλτς, αφού συγκέντρωσε όλο τού στρατό τού διάταξε γενική επίθεση κατά τού χωριού. Ήταν τόσο άσφυκράτη ή μανία των στρατιωτών, τόσο των Έλλήνων όσο και των ξένων, έναντιόν των Μανιατών γιά τά κακά πού τούς είχαν κάνει, ώστε ξεχώθηκαν σάν ποτάμι

πού πλημμυρίζει, άδιαφορώντας γιά τής όμοβροντίες πού ριχνόντουσαν άπ' τά σπίατα έναντιόν τους.

Μέσα σέ λίγα λεπτά, οι Μανιάτες άναγκάστηκαν νά έγκαταλείψουν τά σπίατα μέσα στό όποια είχαν καταφύγει και νά τραπούν εις φυγήν.

Τόσος ήταν ό τρόμος με τόν όποιο έγκατέλειψαν τού πεδόν τής μάχης, ώστε χάρηκαν κυριολεκτικώς, μπρός από τά μάτια μας. Ώστόσο, κατωρθώσαμε νά συλλάβουμε τετρακόσους άπ' αυτούς, τούς όποιους και κρατήσαμε αιχμαλώτους.

Μετά τή νίκη μας όμως συνέβη κάτι, πού άσφαλώς θά άντίστρεφε τούς όρους και θά συντελούσε ώστε νά πάθουμε πραγματική πανώληθρα, άν τού άντιλαμβάνόντουσαν οι Μανιάτες. Μετά τή φυγή των τελευταίων, οι στρατιώτες μας εισήλασαν στό σπίατα, άναζητώντας τούς τυχόν κρυμμένους σ' αυτά Μανιατές. Έπειδή ή ημέρα ήταν ζεστή κι' από τού πρώτ πού πολεμούσαν δεν είχαν πιά καθόλου νερό, κόντευαν νά σκάσουν άπ' τή δίψα. Καθώς βρήκαν λοιπόν στό σπίατα πιθάκια γεμάτα κρασί, άρχισαν νά πίνουν... Καί τούση ήρα ή δίψα τους, ώστε πριν άντιληθθούν οι δειωμιατικοί τού παραμικρό, τού κακό είχε συντελεστή: Οι περισσότεροι άπ' τούς στρατιώτες μας είχαν γίνει σέ κακό χάλι άπ' τού μεθούσι.

Με μεγάλη δυσκολία κατωρθώσαμε νά τούς βγάλουμε άπ' τά σπίατα, μπρός στις πόρτες των όποιων τοποθετήσαμε σκοπούς.

Τότε οι μεθυσμένοι σκόρπισαν στό όρπηδέιο και [πλαγιάζοντας άπάνω στους βράχους άποκοιμήθηκαν βαρεια.

Καταλαβαίνει κανείς πόσο κρίσιμη ήταν ή θέσι μας, άν δεχόμαστε κατά τήν ώρα εκείνην μια εαφική επίθεση των Μανιατών. Έκτός από τούς μεθυσμένους, είχαμε διαθέσει τούς ύπολοίπους στρατιώτες στη φρούρηση των αιχμαλώτων και των σπιτιών.

(Άκολουθεί)

λαχανιασμένοι.

Γι' αυτό μόλις οι Μανιάτες άρχισαν νά ρίχνουν έναντιόν τους, όλη ή όρμη τους κόπηκε μονομιάς και άπάνω στη σαστιμάρα τους, δεν ήξεραν πώς νά προφυλαχτούν.

Σάραντα άπ' αυτούς άπόμειναν εκεί νεκροί και βαρεια πληγωμένοι κι' οι ύπολοιποι κατώρθωσαν νά σωθούν διά τής φυγής, έναπερνώντας τού φράγγι και γυρίζοντας πάλι σέ κακά γάλα στα στρατιώτέδ μου.

Τότε ό λοχαγός Κόμης Βότμαρ, έπρότεινε νά πάρη τίς πυροβολαρχίες, νά περάσει τού φράγγι και νά πάη νά τίς στήσει άκριβώς άπάντην στό όχυρώματα των Μανιατών. Η πρότασίς του ένεκριθί άμέσως κι' ό κόμης, αφού έπήρε μαζί του κι' ένα έλληνικό τάγμα για τού ένδεχόμενο μάχη εκ τού συστάθην, κατώρθωσε με άφάνταστες δυσκολίες νά φτάσει στό αντίκρυνό όρπηδέιο. Έπειδή τά μούλάρια δεν μπορούσαν νά σκαρφαλώσουν με τού βάρος των κανονιών τά άπόκρημανα μονοπάτια, τά φορτώθηκαν οι ίδιοι οι στρατιώτες, και τ' άνέβασαν χώνοντας ποταμούς ιδρώτος.

Αυτό όμως ήταν όλο. Γιατί μόλις τά κανόνια τοποθετήθηκαν στό αντίκρυνό όρπηδέιο άρχισαν νά ρίχνουν κατά των όχυρωμάτων των Μανιατών. Στην άρχή, ό στόχος τους ήταν τού πρόγμαμα εκείνου πού μας έννοχούσε περισσότερο άπό τ' άλλα.

Η βόμβες τού τίνεξαν κυριολεκτικώς στόν άέρα κι' οι Μανιάτες τού έγκατέλειψαν κι' έφυγαν κακήν κακάς. Δεν άντιστάθηκαν ούτε ένα δευτερόλεπτο.

Τού ίδιο επανελήθη και με τά άλλα δυο προχώματα των Μανιατών.

Όλοι οι άντιπαλοίμας είχαν κορπιστεί στό βουνό, ψάχνοντας νά βρουν ένα καταφύγιο και καταδιωκόμενοι από δύο λόχους Έλβετών πού είχαν φτάσει έν

χρόνον, δεν ήταν καθόλου άγριο, ούτε έδειχνε τρόμο. Κυττάζε τή Νενιζ με τά μεγάλα γαλάζια μάτια του και τής χαμογελούσε με χάρι.

Γρήγορα γρήγορα, ό Μισέλ τής έξήγησε:

— Η μητέρα τής έφυγε νύχτα βδομάδα... Πάει κοντά σέ κάποια φίλη τής άρρωστη γιά νά τήν περιποιηθί. Όταν θά ξαναγογυρίσει, ή μικρούλα Κλάρα θά έχη δει τόσα πράγματα κατά τήν άπουσία τής, ώστε δεν θά σέ θυμάται πια... Έπειτα κι' άν πη τίποτε, θά πω πως δεν ξέρει τί λέει... Σού τήν έφερα λοιπόν, γιατί σέχρησα ότι δεν θά μου ξαναπαροσιαζόταν ποτέ τέτοια ενκαιρία γιά νά σου τή δείξω... και ήθελα τόσο νά τίς δείξω τή μικρούλα κι' όμορφουλα μου κόρη...

Η Νενιζ τόν άκουγε μεσοδευμένη... Κυττάζε... Κυττάζε τά γαλάζια μάτια τής παιδιούλας, τού ξανάθά μεταέννια μαλλιά τής... Σ' αυτό έμοιαζε με τήν άλλη γυναίκα... ή γυναίκα του...

Μά τού άξιολάτρευτο και χαμογελαστό αυτό στόμα, πώς τού άναγνώριζε!... Ήταν τού στόμια τού άγαπημένου τής...

Μπροστά τού Νενιζ πού έμνε άφωνη, ό Μισέλ άρχισε τώρα νά τά χάνει... Δεν ήταν πιά σίγουρος άν αυτό πού έκανε ήταν λεπτό... Κ' έλεγε στη Νενιζ με μικρές χαμμένες φράσεις:

— Άλήθεια, δεν σέ στενοχωρεί αυτό... Είναι τόσο όμορφη ή μικρούλα, δεν εν' έτσι; Κλάρα, πες καλήμερα στην κυρία!...

Η μικρούλα, τότε άπλωσε πρós τή νέα τά παχουλά χεράκια τής. Τήν κυττάζε και γελοΐσε...

Η Νενιζ διάτασε μία στιγμή.

Ήταν συγκινημένη, άναστασμένη.

Κύττάζε τού Μισέλ σάν τρελλή...

Έπειτα ξαναφρόνονας στό χοιροσάκι τά μάτια τής, στό όποια, γιά μία φορά ακόμα έλαμπε ή θυσία, έσφιξε άπάνω στην καρδιά τής με λαχτάρα τού παιδί αυτό πού έπρεπε νά εννε δικό της και πού, άλλοιμονο! δεν ήταν...

JEANNE ROBIN

